

Μήπως ήρθε η ώρα να νικήσουμε το φόβο;*

*του Μακράκη Γιώργου-Εκπαιδευτικού,
Αντιπροέδρου του Συλλόγου Π.Ε. Ηρακλείου
"Δομήνικος Θεοτοκόπουλος"

Είναι γνωστό και χλιοειπωμένο πως η πλειονότητα του ελληνικού λαού δοκιμάζεται τόσο από την οικονομική κρίση όσο και από τους τοκογλύφους της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και της γερμανικής πολιτικής που κερδοσκοπούν σε βάρος της χώρας μας.

Η πολιτική των χωρών του λεγόμενου "Βορρά" της Ευρώπης, μαζί με την εσωτερική και εξωτερική Τρόικα, πνίγουν στην κυριολεξία τον Έλληνα εργαζόμενο με τους φόρους και τα χαράτσια, στέλνουν στην ανεργία χιλιάδες κόσμο και εξοντώνουν τα όνειρα πολλών νέων ανθρώπων.

Εκείνους που υπηρετούν πιστά μονάχα το κέρδος και τα τραπεζικά συμφέροντα, συνάμα με τους αδαείς Έλληνες πολιτικούς, που ακόμη και σ' αυτές τις τόσο δυσμενείς συνθήκες για τη χώρα μας, παζάρευαν προεκλογικά με "παχιά" λόγια και υποσχέσεις, προκειμένου να υφαρπάξουν ψήφους, είτε για την εξουσία είτε για την πολιτική τους επιβίωση, δεν τους ενδιαφέρει καθόλου η Δημόσια Εκπαίδευση, η Δημόσια Υγεία ή το αν μπορεί να ζήσει ο απλός πολίτης αξιοπρεπώς.

Σ' αυτό το τοκογλυφικό παζάρι που έχει στηθεί γύρω από την Ελλάδα, και όσο η μνημονιακή πολιτική συνεχίζεται, το Δημόσιο Σχολείο το οποίο ήδη έχει υποστεί σοβαρότατες περικοπές, που έχουν ως αποτέλεσμα την ολοένα και περισσότερο υπονόμηση και υποβάθμιση της παρεχόμενης εκπαίδευσης, θα συνεχίσει κυριολεκτικά να «αργοπεθαίνει»:

- Τα σχολεία δεν διαθέτουν πλέον οικονομικούς πόρους ούτε για τις άμεσες ανάγκες(αγορά υλικοτεχνικών μέσων, προμήθεια πετρελαίου, τηλέφωνο), με αποτέλεσμα το κόστος να μετακυλιέται στους γονείς των μαθητών.
- Τα σχολεία δεν έχουν Εκπαιδευτικούς, καθώς στις 1.625 αποχωρήσεις στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση, έγιναν μόλις 40 προσλήψεις (δάσκαλοι και νηπιαγωγοί). Επιπλέον, η μείωση διορισμών στους αναπληρωτές, αλλά και οι καθυστερήσεις στην πρόσληψή τους έχει ως αποτέλεσμα τα σχολεία να μην έχουν Εκπαιδευτικούς.
- η μεταφορά των μαθητών στα σχολεία κινδυνεύει από τα τεράστια χρέη που έχουν συσσωρευτεί, με αποτέλεσμα η πρόσβαση των παιδιών στα σχολεία να μην θεωρείται πλέον αυτονόητη.
- κλείνουν διαρκώς σχολεία με τη "μέθοδο" των συγχωνεύσεων, ενώ ήδη έχουν σβήσει από το χάρτη τα ολοήμερα σχολεία της υπαίθρου.

Αυτά είναι μερικά, από τα πολλά προβλήματα, που αντιμετωπίζει το Δημόσιο Σχολείο, προβλήματα που έχουν φτάσει σε οριακό σημείο για την επιβίωση ουσιαστικά της Δημόσιας Εκπαίδευσης.

Παράλληλα, οι Έλληνες Εκπαιδευτικοί, που δεν θα σταματήσουν ποτέ να αγωνίζονται για τη μόρφωση, την κοινωνικοποίηση και την ολόπλευρη ανάπτυξη

των παιδιών, έχουν φτάσει στα όρια της ανέχειας και κυριολεκτικά της εξαθλίωσης.

Αρκετοί, ίσως θεωρούν, πως υπερβάλλουμε, αλλά εξαθλίωση δεν είναι όταν:

- ο νέος Εκπαιδευτικός που φεύγει χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι του, για να μορφώσει τις νέες γενιές, αμείβεται με 577 ευρώ;;; Τα χρήματα αυτά δεν αρκούν ούτε για τις στοιχειώδεις ανάγκες. Όσοι αποτελούν μέρος της εκπαιδευτικής κοινότητας, γνωρίζουν καλά πως οι περισσότεροι δανείζονται χρήματα για να μπορέσουν απλά να επιβιώσουν.
- οι αναπληρωτές εκπαιδευτικοί καλούνται να υπηρετήσουν για ορισμένους μήνες σε σχολεία, πάλι τις περισσότερες φορές σε άλλους νομούς από εκείνον που κατοικούν, χωρίς πλέον να προσμετράται η προϋπηρεσία τους. Δηλαδή, τώρα πια και οι δάσκαλοι έγιναν "part time" ;;;

Η εσωτερική μνημονιακή Τρόικα έχει αναθέσει στο νέο Υπουργό Παιδείας, να συνεχίσει πιστά την πολιτική που έπραξε και η κ. Διαμαντοπούλου. Δηλαδή, να αποδώσει ευθύνες στους Εκπαιδευτικούς και να τους καταστήσει ενόχους απέναντι στην ελληνική κοινωνία για την τραγική κατάσταση στη Δημόσια Εκπαίδευση!

Με την πολιτική του κοινωνικού αυτοματισμού θα προχωρήσουν μεθοδευμένα για την αύξηση του εκπαιδευτικού ωραρίου, προκειμένου να αποφεύγουν διορισμούς και αναπληρωτές και θα προχωρήσουν σε μια Αξιολόγηση του Εκπαιδευτικού που θα συνδέεται με το μισθό και την απόλυση. Η Αξιολόγηση θα έχει τέτοια μορφή που θα σπέρνει τη διχόνοια, τον ανταγωνισμό και τον φόβο ανάμεσα στους Εκπαιδευτικούς.

Πάνω σ' αυτές τις διαπιστώσεις το ερώτημα που τίθεται είναι: Εμείς τί κάνουμε ;;;

Προσωπικά θεωρώ, πως πρέπει ο εκπαιδευτικός κόσμος να ορθώσει το ανάστημά του και να παλέψει δυναμικά απέναντι στις νέες αντιεκπαιδευτικές πολιτικές και τη νέα σφαγή με τα μέτρα των 11, 5 δις ευρώ.

Στον αγώνα που πρέπει να ξεκινήσει, οφείλουμε:

- να αποτινάξουμε τις πολιτικές σκοπιμότητες που επικρατούν από ορισμένους.
- η Ομοσπονδία και οι τοπικοί Σύλλογοι με τη δράση τους να ενημερώνουν τους γονείς για τα προβλήματα και να τους πείσουν να παλέψουμε μαζί για τη Δημόσια Εκπαίδευση των παιδιών τους.
- στις Γενικές Συνελεύσεις του Κλάδου να συζητηθεί χωρίς "ταμπού" το πλαίσιο των δράσεων (απεργίες, ενημέρωση της ελληνικής κοινωνίας για τα προβλήματα, συλλαλητήρια, συναυλίες κλπ), όπου μέσα από την απαραίτητη σύνθεση να διαμορφώσουμε προτάσεις που θα έχουν την καθολική αποδοχή από τους συναδέλφους.
- να μας διακατέχει το αίσθημα της ατομικής ευθύνης και η αντίληψη πως χωρίς αντίδραση, η κατάσταση θα χειροτερεύει διαρκώς.

Μήπως ήρθε η ώρα να νικήσουμε το φόβο;;;

Για το Δημόσιο Σχολείο

Για τα παιδιά

Για το δικό μας μέλλον